

vurderer sandelig heller ikke Betydningen
 deraf. Thi under de Prøvelser, hvorpaa
 Søfarten stiller den ansvarhavedes Kund-
 skab, Snarraadighed, og Intelligens, er det
 sandelig ikke selv et nok saa indgaaende
 Kendskab til nordisk Litteratur og Historie,
 der bliver det væsentlige, men det er virke-
 lig Fagkundskab, der i saa Henseende bærer
 Prisen. Jeg tror i det hele taget, at vi her-
 hjemme skal være varsomme med i for
 høj Grad at skyde Genvej med Hensyn til
 Tilegnelse af virkelig Fagkundskab. For-
 holdene opfordrer saa vist ikke dertil.
 Thi den Nationernes Kappelstrid paa Er-
 hvervslivets Omraade, som maa regnes at
 finde Sted efter Verdenskrigens Ophør,
 Krigen efter Krigen, som man benævner den,
 og hvor vi under nogenlunde genoprettede
 normale Forhold faar paa snart alle Om-
 raader at konkurrere med Nationer, hvis
 Arbejdsevne, hvis Arbejdsvillie og Sam-
 fundsfølelse har vundet en betydningsfuld
 Træning og Styrkelse, hvorved deres Kon-
 kurrencedygtighed maa regnes sat betyde-
 ligt op, turde mane os til enegisk at søge
 Maalene flyttet højere op for virkelig
 Fagkundskabstilegnelse, saa vist som det
 turde være virkelig Fagkundskab, som i
 Forbindelse med intens Arbejdstræning re-
 præsentere det bedste Udstyr til Vædde-
 striden. Men saaledes som § 8 her er af-
 fattet, forekommer den mig rent ud sagt
 umulig. Man kan ikke bygge en faglig
 Undervisning af den her tilsigtede Art paa
 Foredrag. Jeg læste forleden Dag en Ar-
 tikel af en bekendt Forfatter, i hvilken han
 hævdede, at vi herhjemme i nogen Maade
 havde forset os paa Foredrag som Middel
 til Kundskabstilegnelse, og for saa vidt
 Taler er om faglig Kundskabstilegnelse,
 giver jeg den paagældende Forfatter ube-
 tinget Ret. En Undervisning af den her
 tilsigtede Art maa bygges paa bogligt,
 regelret, skolemæssigt Arbejde, hvor man
 gennem boglige Studier fæster det alt med-
 delte og derigennem tilvejebringer den
 nødvendige Underbygning for Opførelse
 af den yderligere Kundskabsmeddelelse.
 Selvfølgelig maa ogsaa ved en Undervis-
 ning som den her omhandlede det faglige
 stilles i første Række. Saa kan man, om
 det skal være, tage Foredrag i nordisk
 Litteratur og Historie med. Det skal jeg
 ikke indvende noget imod. Den maa end-
 videre efter min Mening ikke tidsbegrænses
 til Vinterhalvaaret. Kursets Varighed maa
 formentlig ogsaa sættes op udover de an-
 førte Maanedere. I det hele taget mener jeg,
 at de foreslaaede Bestemmelser vedrørende
 den udvidede Skibsførereksamen maa i

alt væsentligt føres tilbage til den Skikkelse,
 de fik her i Landstinget, idet jeg bestemt
 hævder, at Undervisningen maa og bør
 afsluttes med en Eksamen.

Maa jeg i denne Forbindelse pege paa,
 at der med Hensyn til Navigatoruddannelsen
 jo ganske vist raader en noget ulige An-
 skuelse indenfor Navigatorkredse paa den
 ene Side og Rederikredse paa den anden
 Side og saaledes, at man i Navigatorkredse
 vil have Kravet sat højere op, end man i
 Rederikredse anser for hensigtsmæssigt.
 Men Rederikredse har aldrig modsat sig,
 at der blev givet Adgang til en grundig og
 virkelig god Navigationsundervisning; det
 man har sat sig imod, er, at Kravet i saa
 Henseende skulde gøres obligatorisk.

Jeg mener endvidere, at Landstingets Af-
 fattelse ogsaa var at foretrække med Hensyn
 til Eksamensbedømmelsen fremfor den Ord-
 ning, som er vedtaget af Folketinget, og
 som gaar ud paa — hvad der blev frem-
 holdt af den ærede foregaaende Taler —, at
 det skal være Eksamenskommissionen alene,
 der foretager Bedømmelsen, og saaledes, at
 hvis Kystskipper- og Sætteskippereksamen
 afholdes paa en godkendt Navigationsskole,
 skal det være et enkelt Medlem af Eksamen-
 kommissionen, der skal foretage Bedøm-
 melsen — unægtelig en mildest talt ensidig
 Bedømmelse —, medens der ved tilsvarende
 Eksaminer udenfor Navigationsskolerne skal
 være to Medlemmer af Eksamenskommissionen.
 Bortset fra denne Ulighed i Bedøm-
 melsen ved henholdsvis godkendte Navi-
 gationsskoler og udenfor disse, forekommer
 det mig uheldigt, at man er gaaet bort fra
 det, som Landstinget vedtog paa dette
 Punkt og vel at mærke vedtog i fuld Over-
 ensstemmelse med Fagkundskaben i Ud-
 valget af 1911, der enstemmigt foreslog
 den Ordning, at Lærerne skal være med
 ved Bedømmelsen. Jeg tror, at der maa
 tillægges det ikke ringe Betydning, idet
 jeg ikke ser rettere end, at det i væsentlig
 Grad styrker Lærernes Ansvarsfølelse og
 derigennem bidrager til, hvad der skulde
 være Lovens Formaal, at hæve Navigations-
 undervisningen. Men ogsaa her har man
 skudt Fagkundskaben til Side og vedtaget
 en Ordning, som Udvalget af 1911 var
 enigt om at anse for uheldig.

Jeg kommer dernæst til den tvungne
 Styrmandsfart, Mellemfarten, som den blev
 kaldt, Baret med de mange Navne, om
 hvilket det ærede 2det Medlem for 2den
 Kreds (Tvede) sagde, at ingen vist var
 særlig glad for det Barn. Ja, det faar staa
 for det ærede Medlems egen Regning, thi
 her i Tinget blev vi dog enige om, hvor-